

інвестиційних проектів; приєднання великої кількості ринкових суб'єктів лише для отримання податкових пільг і преференцій; монополізація певних фірм.

8. Інформаційні: низький рівень інформаційного забезпечення діяльності технопарків; недостатнє інформаційне забезпечення для прийняття рішень управлінцями технопарків; відсутність належно організованих баз даних науково-технічної інформації у технопарках.

9. Маркетингові: відсутність широкої рекламної кампанії діяльності технопарків; низький рівень зв'язків технопарків з громадськістю.

10. Організаційні: недостатній рівень залучення інноваційно активних конкурентоспроможних учасників, насамперед підприємств приватної форми власності; нереалізація транскордонних можливостей технопарків; відносно низький рівень залучення НДІ, ВНЗ до діяльності технопарків, неактивність такої участі.

Таким чином, огляд вищевказаних проблем показує, що більшість із них може бути вирішена на макрорівні, що вимагає вибудовування дієвих механізмів державної політики розвитку технопарків.

Список літератури:

1. Краснокутська Н.В. Інноваційний менеджмент: Навч. посібник / Н.В. Краснокутська. – К.: КНЕУ, 2003. – 503 с.
2. Краус Н.М. Проблеми розвитку технопарків в інноваційній економіці: вітчизняний та закордонний досвід / Н.М. Краус, Н.І. Василенко // Науковий вісник ЧДІЕУ. – 2012. – № 2 (14). – С. 23-28.

СТВОРЕННЯ ЕФЕКТИВНИХ ІННОВАЦІЙНИХ ЕКОСИСТЕМ: АСПЕКТ МІЖНАРОДНОГО ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

*Омельяненко В.А., аспірант кафедри економічної теорії
Сумського державного університету, м. Суми, Україна*

У сучасних умовах конкурентоздатною може бути лише інноваційна, тобто наукомістка, економіка високих технологій. У зв'язку із цим питання формування інноваційних екосистем та механізмів трансферу технологій набувають статус системної проблеми не лише в конкретно-практичному відношенні, але і в рамках фундаментального економіко-теоретичного аналізу.

Екосистема інновацій представляє собою комплекс інститутів, відносин

та можливостей, що забезпечують стійку підтримку проектів на всіх стадіях. При її управлінні необхідно враховувати принципову властивість невідчужуваності знань, що не вписується в класичні ринкові правила. Знання здатні з екзогенного перетворитися в ендегенне джерело інноваційних ідей, що ініціюють НДДКР. В результаті національне господарство настільки повно задовольняє критеріям інноваційного характеру економіки, наскільки розвинена система трансферу знань і технологій.

У роботі Дебора Дж. Джексона [4], модель інноваційної екосистеми розглядається в складі двох взаємозалежних елементів:

- 1) економіка досліджень (фундаментальні дослідження);
- 2) комерційна економіка, що забезпечує розвиток ринку інновацій.

При цьому ресурси економіки досліджень пов'язані з ресурсами комерційної економіки. Потенціал взаємодії екосистеми з міжнародним середовищем доцільно розглядати через аналіз ресурсних потоків (вхідних та вихідних) в обидва елементи, що забезпечує самовідновлення та постійне поліпшення (адаптацію) функціонування екосистеми до умов середовища.

В результаті компоненти інноваційної екосистеми крім нарощення ендегенного потенціалу взаємодії повинні також активно формувати свій статус в рамках більшої інноваційної екосистеми як на місцевому, так і на міжнародному рівнях, з метою залучення ресурсів міжнародної екосистеми. Варто враховувати, що в екосистемі сильні сторони та компетенції однієї групи впливають на результати функціонування інших, в той час як фіаско ідей або команд не приводить до руйнування співтовариства, оскільки екосистема залежить не лише від успіху окремих компаній, стільки від підтримки балансу середовища, що забезпечує постійне рекомбінування різних факторів.

Ефективність міжнародної взаємодії значно підвищується на основі використання парадигми відкритих інновацій («якщо ми скористаємося внутрішніми та зовнішніми ідеями, ми виграємо»). Наприклад, в 2002 р., компанія Procter & Gamble, обравши модель open innovation, за п'ять років різко збільшила (з 10 до 50%) частку інновацій із зовнішніх джерел [1].

Аналіз досвіду Sunrise Valley (Литва) [3] показує, що для успішного розвитку інноваційного потенціалу країни необхідно забезпечити не лише злагоджену роботу всіх рівнів національної науково-технічної діяльності, тобто від рівня держави до рівня вузів та наукових установ, але й тісне міжнародне співробітництво інноваційних центрів у регіональному масштабі з урахуванням потенціалу кожної країни та регіонів країн.

Список літератури:

1. Карпов, А.О. Инжиниринговая платформа для трансфера технологий / А.О. Карпов // Вопросы экономики. – 2012. – № 7. – С. 47-65.
2. Куфтырёв, И.Г. Инновационные экосистемы: региональный аспект / И.Г. Куфтырёв. – Н. Новгород: Нижегородский госуниверситет, 2011. – 94 с.
3. Развитие университетов, ориентированных на углубление святы «Исследования – наука – производство» для блага общества: Рекомендации проекта TEMPUS SMHES-145171-2008 PERSEUS [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.caredic.net/Media/default/page/TEMPUS%20Project%20Recomendation.pdf>
4. What is an Innovation Ecosystem? By Deborah J. Jackson National Science Foundation, Arlington, VA

АНАЛІЗ ТЕНДЕНЦІЙ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Черевко О.Л., аспірант ДУЕН ім. А. Нобеля, асистент кафедри економіки підприємств ДДФА, м. Дніпропетровськ, Україна

Сьогодні тема інноваційних перетворень соціально-економічних систем є досить актуальною. Технології змінюються кожного дня: ринок пропонує все нові і нові досягнення науково-технічного прогресу. Нашу дійсність неможливо уявити без інновацій. Питання тільки одне: чи спроможна економіка України бути не тільки споживачем зарубіжних інновацій – досягнень інноваційних систем інших країн, а й сама створити й забезпечити ефективне функціонування механізму інноваційного розвитку країни. економічної системи.

Провідну роль в процесі інноваційних перетворень соціально-економічної системи займає держава. Стратегією інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки визначено механізми реалізації нової державної інноваційно-інвестиційної політики стосовно здійснення узгоджених змін в усіх ланках національної інноваційної системи, спрямованих на кардинальне зростання її впливу на економічний і соціальний розвиток країни [2]. Стрижнем інноваційних перетворень є промисловий комплекс України, як матеріальний базис, що здатен перетворити нематеріальні інноваційні активи